

[Statsministeren.]

hr. Anders Andersen ville sige — men jeg mener, vi skal tage med i betragtning, som udenrigsøkonomiministeren også sagde det, at her ligger milliardbeløb. Har vi råd til bare at sige nej tak til dem? Og har de partier, der skulle repræsentere den dårligst betalte del af den danske befolkning, råd til at sige nej til det? Jeg mener det ikke.

Man nævner Norge, og jeg ved da godt, at Norges standpunkttagen vil spille en stor rolle for den danske befolkning, når folkeafstemningsdagen kommer, og jeg tvivler heller ikke om, at den vil spille en stor rolle på socialdemokratiets kongres. Men jeg kan ikke lade være med at tage i betragtning, at der jo i løbet af de senere måneder er sket vigtige ting i Norge, som må påvirke os. Den dag, udenrigsøkonomiministeren og jeg skrev under på traktaterne i Bruxelles, var vi jo ikke alene, da havde vi også den norske statsminister med og den norske handelsminister, den britiske premierminister og hans markedsminister. Norge har skrevet under. Norge har fundet, at efter lange og vanskelige forhandlinger havde man nået et resultat, der også med hensyn til landbrug og fiskeri var acceptabelt for den norske regering og for flertallet i det norske storting. Her må jeg måske tillade mig, da dette jo er et politisk anliggende af stor betydning, at nævne, at der på det norske LOs kongres var et meget stort flertal for norsk tilslutning til EF, og på det norske arbejderpartis kongres var et meget stort flertal for norsk tilslutning til EF. Det gør i hvert fald indtryk på mig og bevirker, at jeg ikke uden videre kan sige, at nu er det hele afhængigt af, hvad Norge gør. Jeg mener, at der er så væsentlige faktorer i Norge, der har ytrret sig, og som har sagt ja, at det i og for sig besvarer et meget væsentligt spørgsmål for os.

Det nordiske samarbejde — ja, dér nævnedes udenrigsøkonomiministeren det nordiske statsministermøde, som vi holdt den 1. september. Det var da et vældig klart møde. Hvis man læser communicuuet fra det, vil man se, at der var ingen vaklen, der var en klar opslutning af, at Danmark og Norge søger medlemskab, håb om, at folkeafstemningen siger ja, og svensk tilslutning til, at den afgørelse, det danske og norske folk måtte træffe, vil Sverige støtte. Der var et klart ja til et fortsat nordisk

samarbejde, og der var, som flere af talerne her har været inde på det, et indhold i de opgaver, de nordiske regeringer stillede hinanden over for et fortsat nordisk samarbejde.

Lad mig så sige til sidst, at man somme tider hører den opfattelse — jeg tror også, hr. Morten Lange var inde på den — at det er da bedre at stå udenfor, for så har man jo en forhandlingsposition. Jeg tror, det er helt forkert. Jeg tror, at det land, der har mulighed for at blive medlem, skal udnytte den mulighed. I det øjeblik, Danmark sidder sammen med Norge — håber jeg — sammen med England, sammen med Holland, Belgien, Luxembourg osv. i Ministerrådet og i de andre organer og forhandler tingene, så har vi en forhandlingsposition. Hvis vi derimod i en misforstået opfattelse af situationen siger nej til at blive medlem, så tror jeg, at vor forhandlingsposition kan ligge på et meget lille sted.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs: Jeg vil gerne, hvis det er muligt, søge at afslutte debatten omkring statsminister Palmes opfattelse af det nordiske samarbejdes muligheder fremover, hvis Danmark eller Norge eller både- og bliver medlem af EF. Flere talere har jo i dag citeret Palme for hans tale i Nordisk Råd i år. Jeg har også læst den, og jeg hægter mig ved andre afsnit i denne tale end de afsnit, der er refereret her. Jeg vil gerne citere følgende:

„Vort samarbejde har altid været præget af en gensidig respekt.“ ...

„Heraf følger, at vi i Norden støtter vore nordiske naboers stræben efter at hævde deres nationale interesser, sådan som de selv definerer dem.“

På spørgsmålet, om Norden skal splittes, svarer Palme ikke direkte, men siger følgende passus:

„Men det ligger i sagens natur, at vore naboer som medlemmer kommer til at rette deres opmærksomhed på samarbejdet i Bruxelles, de kommer til at engagere sig både politisk og administrativt.“

Det var netop, hvad jeg også citerede Carl Lindbom for i min tidligere korte bemærkning.

Men uanset, hvordan jeg nu personlig